Taboe rond urine-incontinentie doorbreken: detectie van een verborgen leed in de eerste lijn

Haio: TIBBAUT Anne-Sophie , U.G.
Promotor: De Maesschalck Stéphanie , U.G.
Praktijkopleider: De Sadeleer Jo

Context: Urine-incontinentie (UI) is een prevalente aandoening bij de vrouwelijke bevolking en komt op alle leeftijden voor. Ondanks de toegenomen openheid in de media met betrekking tot ongewild urineverlies, denk maar aan de vele reclamecampagnes rond incontinentiemateriaal, blijft er tot op heden bij vele vrouwen een schroom bestaan. Ten gevolge van een onderrapportering bestaat er in de meeste huisartsenpraktijken een vertekend beeld omtrent de prevalentie.

Onderzoeksvraag: Het doel van dit onderzoek is het bepalen van de prevalentie van de verschillende subtypes urine-incontinentie bij volwassen vrouwen (> 18 jaar) binnen de praktijk. In een tweede luik wordt onderzocht welke impact deze aandoening heeft op de levenskwaliteit van de patiënte. Tenslotte wordt het hulpzoekend gedrag bestudeerd waarbij motieven, die het zoeken van hulp belemmeren, worden achterhaald.

Methode: Een oriënterend literatuuronderzoek ligt aan de basis van het onderzoek. Bestaande richtlijnen werden geconsulteerd alsook de Pubmed database om relevante artikels te gebruiken. Het project zelf bestaat uit een prospectief interventioneel onderzoek waarbij een vragenlijst (zelf samengesteld en gebaseerd op 3IQ, PRAFAB-score, IIQ, alsook vraagverheldering omtrent hulpzoekend gedrag) werd voorgelegd aan vrouwelijke patiënten. De gegevens uit de vragenlijst werden verwerkt en geanalyseerd in het statistische programma SPSS.

Resultaten: Gedurende de periode waarin het project liep retourneerden 54 vrouwen tussen 19 en 89 jaar de vragenlijst. Vierentwintig van de 54 vrouwen meldden de klacht van ongewild urineverlies te hebben. Het totale prevalentiecijfer bedraagt hiermee 44,4% met een ruime vertegenwoordiging van stressincontinentie. De ernst van de aandoening en de impact op de levenskwaliteit zijn het grootst bij urge-incontinentie. Tot op heden hadden 63% van de patiënten nog geen professionele hulp ingeroepen. Deze discrepantie tussen de hoge prevalentie en het lage hulpzoekend gedrag wordt gerelateerd aan gebrek aan kennis over beschikbare behandelingen enerzijds en de beschouwing van urine-incontinentie als normaal onderdeel van het ouder worden alsook het krijgen van kinderen anderzijds.

Conclusie: Door het heersende stigma in de maatschappij ontstaat er een onderrapportering van de aandoening urine-incontinentie zowel bij pre ' als postmenopauzale vrouwen. Een proactieve benadering om vrouwen met ongewild urineverlies te identificeren is aangewezen en zal de levenskwaliteit aanzienlijk bevorderen.